

истинскія свидѣтели на убійството на свещеника Апикида. Разстѣпете са! Пустнете го да мине. Народе Помпейскій! Видѣть Арбака, видѣть го! Сторете мѣсто да мине жрецътъ Каланъ.

Блѣденъ и измѣненъ, отпадналъ отъ гладъ и отъ страшнитѣ си страданія, съ лице помъртвѣло, съ усорлишкій погледъ и пусталъ като скелетъ пристѣпи Каланъ до сѣщія редъ дѣто сѣдеше Арбакъ. Малко храна бѣ той пріелъ отъ освободителитѣ си, но главната крѣпостъ на ослабнѣлитѣ му членове са почерпваше отъ жедата на отмъстяванъето.

— Жрецътъ Каланъ! този ли е Каланъ? викаше народътъ; не, тосъ прилича на Трупъ.

— Да, този е жрецътъ Каланъ, рече важно Преторътъ. Какво нмашъ да ни раскажешъ?

— Че египтянинътъ Арбакъ уби жреца на Изида Апикида. Видѣхъ го съ сѣщитѣ си очи когато го прободете. Боговетѣ ма отървахъ отъ затвора дѣто ма бѣ заключилъ този нечестивецъ и отъ мрака и отъ ужаситѣ на смъртъта и на гледи за да исповѣдамъ всенародно престѣпленіето му. Освободете Аѣнинина! той е невиненъ!

— Заради туй го уважи левътъ, извика Панса. Чудо! чудо!

— Чудо, чудо! повтори множеството; освободете аѣнинина, *хвърлете Арбака на лева!*

— Стражи, изведете внѣтъ отъ арената подсъдимаго Главка на пазете го, рече Преторътъ. Боговетѣ днесъ правѣтъ чудеса врѣхъ чудеса!

Щомъ преторътъ заповѣда да изведѣтъ внѣтъ отъ арената Главка, чу са единъ гласъ радостенъ, гласъ женскій гласъ дѣвическій, гласъ на вѣсторжено веселіе! Той достигна доро до сърцата на множеството като че имаше електрическа сила; умилителенъ бѣше гласътъ на отроковицата! и народътъ са отзова на него съ вѣсторжены веселы викове.

— Мълченъ! кой е тукъ? попыта преторъ.

— Безокото момиче, Недія, отговорн Салустій, тя отърва Калана отъ тъмницата и Главка отъ устата на лева.

— Туй ще испытамы послѣ рече преторътъ. Калане, свещениче на Изида обвинявашъ ли ты Арбака като убійца на Апикида?

— Обвинявамъ го.

— Видѣли го като извърши убійството?

— Преторе съ моитѣ си очи го видѣхъ.

— Стига за сега. Подробноститѣ на друго време и мѣсто. Егип-